

Jelige: Angyalföld

Angyalföld

Nagyi mintha hintázni próbálna egy olyan székben, ami egyébként nem hintaszék. Előre és hátra dülöngél, de a szék nem mozdul, meg persze ő sem, de mintha elégedett lenne így is. Amikor először láttam, hogy ezt csinálja, azt hittem, rohama lehet. Azóta rájöttem, hogy akkor csinálja, ha érzi, hogy baj lesz. Mint egy igazi boszorkány.

Felveszem az ocsmány barna szövetkabátot, amit azért kell hordanom, mert anyámnak tetszik. Mert neki nem lehetett fiatalabb korában, úgyhogy én legyen hálás, hogy ilyen hordhatok. Sár színe van. Gyorsan begombolom, megnézem a cipőmet, ami az előszobai linóleumon röhejes hangot ad ki. A nagyinak felesleges köszönni, úgyse veszi észre.

Szítál az eső. Nem esik rendesen, csak olyan irritálóan, hogy ha nem lenne rajtad kapucni, akkor teljesen eláznál. A szomszéd bejártatban a rohadó kerti törpe is oszladozik tovább. Minden festék lekopott róla, az esőcseppek úgy futnak az arcán, mint a könnycseppek. Nem csoda, a mi ajtónkat nézi egyfolytában. Szeretek útközben lenni, ilyenkor minden okom megvan rá, hogy egyedül legyek, mert ok az kell, anyám számonkéri minden egyes percemet. Egy-egy nagyobb pocsolya kikerülésekor hátranézek, nehogy jöjjön mögöttem valaki. De sehol senki, anyám és Palika is elmentek, délután kettőig szegény nagyihoz sem fog senki sem szólni.

Palika egyébként nem az öcsém, ha azt hitted volna. Ő a nevelőapám. Az egyetlen a családban, aki néha véletlenül kedves hozzám, akitől még nem kaptam pofont vagy komolyabb verést, de azért el-elnézi, amikor valaki más mégis megtenné velem. Nem azért nem üt meg, mert olyan jótét lélek, hanem mert egy igazi debil. Sokszor nem értem, hogy minek van vele anyám, hogy ő minek van anyámmal, mert leginkább olyanok egymásnak, mint az állatkerti gondozó és a simogatós kecske. Ami hát ugye nem egy egzotikus állat, de néha egész jókat lehet röhögni rajta, és legalább a füvet is lenyírja. Vagy legalább megpróbálja. Mert nyilván, Palika a fűnyíráshoz is debil, a társasház közös kertjében is csomó mindent én csinállok meg helyette. A nyomorult kistavat a kert közepén, ami néha úgy rémlik, egykor szép volt, azt is hagyta berohadni, úgyhogy zöld takonyban úszik az egész. Néha amúgy próbálom felidézni, hogy mióta van velünk Palika, de olyan, mintha mindig is itt lett volna, mintha mindig is ő lett volna apám helyén. Nem emlékszem, hogy anyám valaha is egyedül lett volna, hogy ne veszekedett volna valakivel, hogy ne szidott volna valakinek, miközben egyébként azt sem tudom, hogy apám mióta nincs. Hogy egyáltalán csak nincs itt éppen, elhagyott volna vagy meghalt volna. Anyámnál erre nem lehet rákérdezni, ahogy annyi minden másra sem.

Utoljára egy csizmával vert el, amikor rákérdeztem. Ilyenkor mindig először remeg az alsó ajka, fújtat kettő és megszorítja azt, ami éppen a kezében van. Néha amúgy olyan, mintha

Jelige: Angyalföld

pár pillanatig mérlegelné, hogy hozzám vághatja-e azonnal azt a tárgyat, vagy csak elverjen vele, vagy gyorsan beszaladjon valamelyik szobába valamiért, amivel megüthet. Mert nem szeret pusztá kézzel ütni, ezt már megfigyeltem. Talán csak akkor, ha nem akar rendesen megütni, csak ellök, nekilök valaminek. Mint múlt szombaton. Akkor azt mondta, azért lökött el, mert mindig láb alatt vagyok, lássam már be, hogy nem lehet mellettem meglenni a konyhában, pedig a valódi baj az volt, hogy később értem haza a fiúktól a két sulis közötti grundról, ahol lógni szoktunk. Tudtam előre, hogy baj lesz, legalább negyedórát késtem, a nagy addigra már be is fejezte az ebédet. De anyu először nem szólt semmit, és ebből, ebből a csöndből tudtam, hogy sokkal nagyobb a szar, amiben vagyok, mint amire számítottam. Aztán rám mosolygott. Leültünk és ettünk. Anyu csak evett, hallottam a fogait, ahogy karistolták a villát, Palika meg vigyorgott, mint egy agyalágyult, ő tényleg annyira érzi a feszültséget, mint egy lámpabúra. Én mondjuk legalább a feszültséget éreztem, ha már nem látok bele anyám fejébe, szóval voltam annyira naiv ezredjére is, hogy azt hittem, majd elmúlik, talán átmegegy rajta, de amikor rám mosolygott, tudtam, hogy valami biztosan lesz. A fehér cápa sem mosolyog rád csak úgy a tengerben lubickolva. Amikor aztán befejeztük az evést, végre hozzám szólt, hogy pakoljam el a szennyes edényt az asztalról a mosogatóba, ő meg a maradékokat elteszi a hűtőbe. Akkor történt, ahogy megfordultam, hirtelen előttem volt, egészen közel állt hozzám, komolyan, annyira közel, hogy szerintem nem is csinált semmit, csak szépen lassan közelített hozzám hátulról és várta, hogy mikor fogok végre megfordulni. Annyira megijedtem, hogy felkiáltottam, ő pedig úgy istenesen meglökött a vállamnál fogva, de olyan gyorsan, hogy alig tudom felidézni, hogyan estem el. Nekivágódtam a hűtő oldalának, bevertem a karom, ő pedig csak üvöltött, hogy miért nem tudok vigyázni, mindig csak láb alatt vagyok, nem lehet tőlem létezni sem. Még mindig a nagy kék pulóveremet hordom, hogy eltakarjam az alkaromon a véraláfutást.

Vajon korábban, amikor Palika nem volt még, akkor is így viselkedett anyu? Apu biztos nem bírta. Vagy csak azóta ilyen, hogy apu nincs. Nagyit nem tudom megkérdezni, mert nem tudom megkérdezni. Anyámat pedig nem tudom megkérdezni, mert semmiről sem tudom megkérdezni. Palikára meg, ha anyám vele is csalta apámat, akkor is ki kíváncsi.

Az igazi apám Zalán. Zalán, ami hatalmat és erőt sugároz, férfias és határozott név. Biztos, hogy senki sem hívta volna Zalánkának, mert én is ütök, ha valaki azt mondja nekem Enikő helyett, hogy Enci vagy Encike, és biztosan nem vigyorgott ostobán, ahogy én sem tudok mosolyogni, biztos, hogy soha senkinek még csak eszébe sem jutott volna az a szó rá, hogy agyalágyult, és biztosan rendben tudta volna tartani a kertben a kistavat is, nem csak körbefünyírozta volna, mint ez a debil. Reggelente talán lett volna hozzám egy kedves szava,

Jelige: Angyalföld

hogy legyen szép napom, ki tudja, még szendvicset is csinált volna, vagy akármi. Vagy megölelt volna, igen, ebben szinte biztos is vagyok. És abban is biztos vagyok, hogy sohasem hagyta volna, hogy bántsanak. Hogy anyám bántson.

Egy emlékem azért van róla, bár a legutóbb Bauer azt mondta, hogy vannak ilyen kreált emlékek, amik nem is igaziak, csak valaki meséli nekünk, vagy látjuk egy filmben, valahol a tévében, és az idő elteltével azt hisszük, hogy ez is a miénk. Szerintem az én emlékem nem olyan nagy dolog, hogy kreált legyen. Nem tudom, hány éves lehetek, de biztosan még annyira kicsi vagyok, hogy apám fel tud emelni, sőt dobálni is tud. Emlékszem rá, hogy mondja nekem, hogy pillangó, rámutat egy fehér röpködő lényre, én pedig megrázom a fejem, hogy nem az, mert az egy lepke. Talán ez a kreált része az emlékeknek, mert még korábban mondta a nagyi, hogy az volt az első szavam, hogy lelle, így hívtam a lepkét. Ez az egyik utolsó történet volt, amit még a nagyi képes volt elmondani. Nem sokkal később anyám elvitte orvoshoz, hogy új gyógyszereket kérjen neki, azóta pedig csak dülöngél a fotelben. Mindenesetre szép néha azt gondolni, hogy apám dobál fel a levegőbe és kiabálom, hogy lelle, lelle, a nagyi pedig nevetgél a teraszon az örömmön.

*

Az iskola előtt pár utcával, ahol a nagy dobberman őrzi az építési területet, babonából mindig belerúgok ugyanabba az utcaöbbe, hogy jó napom legyen. Igazából a legtöbbször nem jön be, de ez olyan kis rítus, amiről senkinek sem beszélek. Valamiért elégedettséggel tölt el. Annyira kevés ilyen van, amit megtarthatok magamnak. Utána pár lépéssel veszem észre, hogy velem párhuzamosan a túloldalon halad valaki, aki engem figyel. Kicsit hunyorognom kell, de az idősebb Szalai az, Zoli bátyja. Szébb napokon Botondnak, amúgy csak simán Szalainak hívjuk.

Kicsit elgyengül a lábam, nehezebb haladni tovább. Lassítok, ő pedig elővesz egy cigit, és miközben átszalad az úton hozzám, rá is gyújt. Olyan természetességgel, mintha egy szupersztár színész lenne valahonnan a hatvanas évekből. Így képzelem legalábbis. Kopott bőrdzsekiben jár igazából télen-nyáron, nem számít, milyen idő van. Ez az eső sem zavarja, az sem zavarja, ha a cigarettájára is esik. Azért valamennyire ő is fázhat, mert zsebre dugott kézzel jön, a füstöt is csak úgy fújja ki, hogy a cigi a szájában marad. Így, az ajkai között, a cigi mellett préseli ki a szavakat és kérdezi meg, hogy mi újság. Alapvetően bizalmatlan vagyok mindenkivel, de a fiúkkal és a férfiakkal kapcsolatban különösen, a Szalai testvérekkel kapcsolatban még inkább, mert egészen gyönyörűek mindannyian, de azok, akik azt kérdezik, hogy mi újság, nem tudok mit kezdeni. Semmi újság. Minden ugyanolyan, mint múlt héten

Jelige: Angyalföld

volt. Bólogat, kifúj egy adag füstöt, ami szerintem a szemébe megy, amibe az eső is beleesik egyébként. És nálad? Nálam is.

Szeretem az ilyen lényegre törő beszélgetéseket, mert addig is megnézhetem a saját cipőmet, hogy már végre nem olyan hófehér, mint amikor megvettük, mert az mégis csak egy kicsit ciki, van rajta egy kis kosz, ami mondjuk még éppen nem jut el a retkességig – ahogy Bauer mondaná. És megnézhetem az ő cipőjét is, ami a baueri retkességi mutatót már rég kiakasztotta volna, szerintem minimum három éve ezt nyúzza, és bele sem merek gondolni, hogy azok ott vérfoltok-e jobb lábán. Így baktatunk egymás mellett ügyesen beosztva ezt a pár métert, ami még a suliiig van. Alig várom, hogy végre elnyomja a cigit és rendesen kinyissa a száját, még ne adj isten, hozzám is szóljon. De nem nyomja el a cigit, hanem összeszorítja a hüvelyk és mutatóujjával, aztán miközben kifújja a füstöt, még jól megnézi a csikket, láthatóan elégedett vele és elhajtja két parkoló kocsi közé. Közben sikerül megkerülnünk a dobberman házát is, akinek a hangját sem hallani, pedig amúgy a legtöbbször majd szétszakad, úgy ugat minket. Szalai nagy nehezen összeszedi magát, először rám néz, aztán kivár pár másodpercet. Végül megköszöri a torkát és megkérdezi, hogy ma is folytatódik-e a játszma?

– Játszma? Miféle játszma? – kérdezem őszinte döbbenettel. Mindig úgy beszél, mintha ki tudja milyen öreg lenne és nem tizenhét, ezt a játszma szót is honnan a fenéből szedte.

– Amit az öcsémekkel játszol minden kibaszott héten.

– Azt hiszem, nem értelek. – És még mindig félek tőled, teszem hozzá magamban.

– Dehogynem értesz. Pontosan tudod, hogy miről beszélek. – Teljesen egyértelműen érezni ebben a mondatban a szemrehányást, kicsit talán a lenézést is. – De talán még ebbe nem akarok belefolyjni, mert néha egészen szórakoztatóak vagytok. Majd később talán, de egyelőre más dolgok foglalkoztatnak.

Leforrázva megyek tovább mellette, magamról és a helyzetről megfeledkezve bámulom az arcát. A sötét szemöldökét, ami mellett van egy egészen apró heg, a félmosolyt, amiről nem tudom eldönteni, hogy tényleg félmosoly, vagy csak valamilyen sérülés vagy akármilyen miatt áll így a szája, vagy ebbe is csak belelátok valamit. Valahogy kellene reagálnom, de mire rájövök, már talán késő, de azért kinyögöm, hogy mégis mi, mi az, ami éppen foglalkoztatja? Azt nyilván nem teszem hozzá, hogy mégis mi az, ami foglalkoztatja és nem én vagyok. A kérdésre felém fordul, a félmosolyból pedig egy egészen bizarr, igazi, teljes mosoly lesz, ahogy válaszol.

– A kutyák.

*

Jelige: Angyalföld

Zoli még az óra előtt a kezembe csúsztat egy levelet, és odasúgja, hogy adjam tovább Bauernek. Pár szó van benne és egy bénán megrajzolt halálfej. Botond, németjuhász, 1:0. Annyira ledöbbenek, hogy percek telnek el, mire realizálok, hogy hol vagyok és mi van körülöttem.

Biológia órával kezdünk a felsőbb évesek emeletén. Minden termet ismerünk, de amikor itt van óránk, én valahogy mindig behúzott nyakkal megyek, nehogy valakinek bántsam a szemét. Nem, nem a fiúktól félek, hanem a lányoktól. Nem véletlenül lógok mindig Bauerral és Zolival, hanem azért, mert valahogy egyszerűbbek. Ha bajuk van egymással, akkor is legrosszabb esetben tockoscsatát rendeznek, de nem megy egyfolytában a hiszti és az áskálódás. Az osztályban ráadásul több lány is van, aki alfanősténynek képzei magát, szóval lehetetlenség kimaradni a háborúból. Minden héten változik, hogy kit közösjenek ki, minden héten van valami nyomorúság, amit egytől egyig magukra kennek, legyen az csillámpor, kék zselé vagy az a szájfény, ami olyan, mintha ragasztó lenne. Bauer a mai napig beszólogat még arra, hogy tavaly előtt Emesével én is igyekeztem jóban lenni, és felolvastam neki a Bravo cikkeket, mert mégis mennyivel jobban megy ez nekem, mint a többi dislexiás pincsijének. Aztán egy idő után a házimat is felolvashattam neki, aztán meg is írhattam neki, aztán felírhattam a WC falára, hogy „izgulok a Bauerre”, végighallgathattam, hogy mennyire undorító és szerencsétlen vagyok, ha nem akarok szívni hátralévő életemben, akkor csináljam, amit mond, úgyhogy ott állt felettem, ahogy guggoltam a vécéajtó mellett az alkoholos filccel, és belül remegtem a dühtől, hogy oda kell írnom, hogy „szeretem a Bauer Tamást, főleg a csonka faszát”. Emese életében fordulópontra volt, amikor másodikként elmondták neki, hogy vannak zsidók és a zsidó fiúkat körülmetélik. Egészen nagy összegeket ajánlott fel Bauernek, hogy mutassa meg neki, az meg elmondta az anyjának. Volt belőle balhé rendesen. Emese anyja igazi seggfej képmutató, a mise előtt magyarázta mindenkinek, hogy a Bauer csak hazudik, a fajtája olyan, hogy azok hazudnak mindig. Szóval ezzel a wc-firkálással azért elég messzire jutott Emese a csonka fasz ügyben. Ráadásul egész végig, amíg Emese ott állt mellettem abban a kis helyiségben, annyira rázta magát a röhögésben, hogy a szájfényébe ragadt a haja, néha rőffentett is. Annyira szégyelltem magam, hogy másnap megkerestem Bauert ebédszünetben, és elmondtam neki az egész ragacsos szájfényes, Bravo magazinok kamudrámát, és akkor jöttem rá, hogy nem is olyan szararc. Neki is megvolt a maga baja, őt a többi fiú cseszteti folyamatosan. Azóta átültem mellé az órákon, még akkor is, ha ezzel húznak egyfolytában, hogy lippogok érte meg a csonka faszáért. Pedig nem, csak megnyugtató a társasága. Elvileg ilyesmi a barátság, nem?

Jelige: Angyalföld

Zoli is valahogy rögtön a wc-firkálás után csatlakozott hozzánk. Ő olyan aggasztóan normális gyerek. Sose kerül bajba, sose balhézik, mindig megvan a házija, minden tanár szereti, meg amúgy csomó barátja is van a suliban. Olyan igazi rendes gyerek. Még a haja is tökéletes, de nem olyan zselézett Nsync-esen, mint a Bravoban, hanem természetesen. Először rosszul voltam tőle. Aztán kiderült, hogy Bauerrel már óvodába is együtt jártak, szóval ilyen „örökös legjobb jó cimborák”. Így hívják egymást, mint a kis buzik. Vele pedig jött a testvére is, akit csak Szalaizunk, miközben Zoli meg Zoli. Zoli úgy hegedül, mint egy eszelős, a bátyja pedig bőgőn és zongorán is tud játszani a hegedű mellett. Miattuk néha eszembe jut, milyen jó lenne zenélni, vagy csak úgy valamiben tehetségesnek lenni.

Emese és a sleppje mindig mást pécéz ki, akik valahogy hozzánk csapódnak. Nem mondanám, hogy összefognánk ezekkel, inkább csak csendesen asszisztálunk, amíg elmegy a vihar, nem hagyjuk, hogy egyedül legyenek. Egyedül lenni szívás. Most éppen az új fiút basztatja mindenki, Álmost. Nem tudom, milyen szülő ad a gyerekének ilyen nevet, hogy hogy lehet ennyire mélymagyarnak lenni, bár ez csak a második gondolatom volt, először azt hittem, a hét törpéből az egyik Álmos, aztán rájöttem, hogy keverem megint a dolgokat. Álmos egyébként borzasztóan kedves és rendes gyerek, csak hát ugye a szülők. Az anyjának három, az apjának négy vállalkozása van éppen, eléggé megszaladt a szekertük a rendszerváltás után – legalábbis mindenki ezt mondogatja. Erről a rendszerváltásról is úgy beszélünk, mint valami távoli rokonról. Halkan szidjuk, aztán amint kiderül, hogy valakinek bejött, akkor gyorsan témát váltunk. Szóval nyomorult Álmos szülei vállalkozók, ami nagyjából egyet jelent a köztörvényes bűnözővel. Egy hétre kap annyi zsebpénzt, mint mi félévre. Álmos most éppen elment Bécsbe a szüleivel, valószínűleg éppen megvásárolják a szeretetét karácsonyig.

Így most Zoli a szomszédos padban ül egyedül, úgy ugrál a lábával, hogy a combja a padot lökdösi, Bauer meg csak néz ki a fejéből. Magda néni rikácsol valamit, nem tud róla, hogy a tanári asztal előtt egy kakas csőre van a padlón. Igen, tényleg jól olvastad, egy kakas csőre, amivel a szünetben dobálózta a fiúk. Még tavaly jöttek rá, hogyan nyílik ki a biológia terem végében a vitrin, és hogy a kipreparált állatok egészen könnyen, nem is tudom, mi lenne a jó szó, talán az, hogy alakíthatóak. Konkrétan cserélgetheted a végtagokat és ilyen-olyan testrészeket, soha senkinek nem fog feltűnni. A bioszterem egyébként egyszerre végtelenül szomorú és komikus hely a tíz éve itt rohadó állataival meg az intézeteket idéző zöld falaival és bútoraival.

Milyen büszke volt az iskola ezekre az új padokra. Zöld fémvázon falapok. Mi csak annyit láttunk benne, hogy ebbe könnyebb karcolni és vésni, Alex a *Lose yourself* teljes dalszövegét ráírta tavaly. Ki gondolta volna, hogy utána rögtön kiveszik az iskolából, bár erről

Jelige: Angyalföld

nyilván nem Eminem tehet, és én fogok a helyén ülni. Én eléggé bírom ezt a hosszúkás, fiús kézírást a pad közepén.

Magda néni hangja zökkent ki egyfolytában, miközben firkálok a füzetbe. Próbálok egy németjuhászt lerajzolni, de inkább hasonlít valami hibás bárányra. Mit csinálhatott az a kettyós Szalai a kutyával? És hogyan? Még az év elején ajánlgatott valami nyugtatót nekünk is, vajon azzal ütötte ki a kutyát? Ugye valamivel biztosan kiütötte a kutyát? Vagy érzett végig mindent? Fáj olyankor? Vagy csak tudod, hogy éppen mi történik veled, de nem érzed, csak látod, mintha mondjuk moziban lennél? Vagy tudod, hogy mi történik, látod és érzed, mi történik csak éppen nem tudsz ellene tenni semmit? Mint mondjuk egy élőhalott?

Bauer a lábamat nézi, megint nem tudom eldönteni, hogy ez a gyerek fura és perverzkedik éppen, vagy csak idióta és bambul maga elé. Integetek neki, hogy kicsit ébredjen fel, lapozok egyet a füzetemben, hogy ne tűnjön fel senkinek ez a bárányszörny, amit rajzoltam. Próbálok koncentrálni Magda néniére, vagyis arra, amit mond, de csak a kicsit megfehéredett kakascsőrt figyelem a tanári asztal előtt, amivel a fiúk szoktak dobálózni a teremben. Mellette Magda néni lába keresztbe vetve, ahogy beszél, rugózik egy kicsit. Furcsa egymás mellett az a fehér papucs, mint amit a nővérek hordanak a kórházakban, meg az a furcsa sárgás-fehér csőr.

Arra kapom fel a fejem, hogy Bauer egy cetlit ad át. Föci után az udvaron? Add tovább Zolinak. Nem válaszolok rá, csak bólintok. Egy évezrednek tűnik, mire Magda néni végre feláll a székéből, hogy felírja a táblára, hogy egyszikű és kétszikű, ilyenkor mennek körbe a levelek az osztályban. Zoli is bólint, Emese pedig észreveszi, hogy mind a hárman összenézünk. Más se kell, megrúgja a Bognár székét és a fejével felénk int. Bognár elkezd hangosan köhögni, erőltetni, annyira hallatszik az egészen, hogy kamu, hogy már mindenki rá figyel a teremben. Magda néni is csak akkor áll le a rajzolgatással a táblánál, amikor már az osztály hátsó felében is erőlködve köhécselnek többen, ebből tudja, hogy valaki levelezik.

Már ezerszer elmondtam Zolinak, hogy ilyenkor ejtse le a levelet a földre vagy a táskájába, csúsztassa a füzete alá, akkor nem fog lebukni, de annyira ártatlan arca van, annyira látszik rajta, hogy valami rosszat csinált, hogy minden tanár egyből hozzá megy. Magda néni miközben folytatja az órai anyagot, elkezd járkálni a teremben. Amikor Emese padját teljesen körüljárta, akkor már majdnem megúsztuk, de erre Zoli összegyűri a papírt. A papír hangja pedig olyan Magda néniének, mint egy vallomás. Gyorsan lapozok még egyet a füzetemben, felvések négy-öt szót a tábláról, mintha baromira az órai tananyag foglalt volna le, Bauer meg tovább nézi a lábamat, meg aztán a saját cipőjét, kábé arra tudok gondolni, hogy annyi esett le neki a világból éppen, hogy nagy a lábam. Zoli pedig lebukik.

Jelige: Angyalföld

– Szalai Zoltán, az ellenőrződöt leszel szíves! – Zoli ránk néz, mint egy bánatos kiskutya, ami elég is Magda néninek. – És ti ketten.

Sóhajtok egyet, mire villámokat szór a szeme, ő pont nem az a tanár, akivel ma kedvem lenne egyezkedni, hogy ne írjon be minden szarság miatt. Egy nyomorult levél miatt. Szerencsére múlt héten volt egy jó megérzésem, hogy ki kell cserélnem az ellenőrzőimet, amiket a lámpaoszlopban tartok, úgyhogy most a jót tudom neki odaadni, amit nem fogok megmutatni anyámnak. Ha kapnék egy intőt, tuti, hogy megint elverne egy csizmával.

*

Az óra eseménytelenül telik el, Emese a barátnőivel, Dórival és Ilonával kis csillogós szarokat ragasztgatnak a fülcimpájukra, amik úgy néznek ki, mintha fülbevalók lennének, de ugye csak kis műanyag szarok. Bauer odasúgja a padban nekem, hogy „fülcimpa, bazmeg, fülcimpa” és alig bírom visszafogni a röhögést, miközben semmi okom nincs rá. Belül feszít egy kicsit a szorongás, hogy jön a nagyszünet és ki kell mennem mosdóba, vajon lesz-e elég időm elszaladni az elsőre, mielőtt még a fülcimpás trió észrevenne és utánam jönne, és mit fog írni Magda néni. Mondjuk ez annyira nem izgat, mert teljesen mindegy, mit ír az ellenőrzőmbé, azt anyám úgysem fogja látni, csak remélem, a következő szülői értekezletig elfelejti ezt az egészet, nehogy mondjon anyámnak bármit is róla.

Annyi titkom van anyám előtt, hogy felsorolni sem tudnám. Egy ideig azért próbálkoztam vele, hogy számontartsam minden kis titkomat, de valamikor két éve abbahagytam a listázást. Ma már inkább azt kellene listáznom, hogy miről tud valójában és miről tudja az igazságot.

Tudja a barátaim nevét. Vagy a keresztnévüket vagy a vezetéknévüket, de valamelyik részét legalább tudja. Tudja nagyjából azt is, hogy mikor hol vagyok. A mit csinálok az egy teljesen más kérdéskör, abba azért nem avatom be. Tudja, hogy szófogadó vagyok, vagy inkább azt, hogy félek tőle, ezért nem okozok bajt. Anyám azt valószínűleg nem tudja, hogy csak a veréstől félek, a fájdalomtól, vagy tőle igazán. Azt hiszem, ezt én sem tudom. Ha megpróbálnék, őszinte lenni, akkor azt mondanám, bárkinek az ütésétől félnék, bárkitől, aki fájdalmat akarna okozni, de anyám valahogy szorosan kötődik ehhez az érzéshez, összekapcsolódik vele, mintha csak egy óriási kígyó körülölelné. Anyám ölelése is olyan, mint egy kígyóé. Szorít és fojtogat. Legutóbb tavaly márciusban ölelt meg, bár az nem volt igazi ölelés, inkább csak átkarolt. Az unokatestvére esküvőjén voltunk, készítettek rólunk képet. Rám parancsolt, hogy álljak elé, mert eredetileg Palika mellé álltam volna, a túloldalra. Csak a fogai között sziszegte, hogy viselkedjek most az egyszer rendesen. Megnyomta az s-eket és sz-t.

Jelige: Angyalföld

Miközben fogta a vállamat, a körmeit a vállamba mélyesztette. Kiáltani tudtam volna a fájdalomtól, de akkor csak még egy okot adtam volna neki, hogy rám támadjon, úgyszólván csak álltam ott, próbáltam mosolyogni. Szörnyű kép lett. Szörnyű kép lett, de anyám arca rezzenéstelen, ha az én arcomon nem látszódna a fájdalom, valószínűleg én sem hinném el, hogy éppen karmolt.

Ez a kép, ez az ölelés, azóta is sokszor eszembe jut. Bár anyám egy másik kiborulása során elásta a fényképet az egyik fiók legmélyére, sokszor eszembe jut, ahogy állunk egy nevenincs faluban a polgármesteri hivatal előtti kis téren vagy kertben egy óriási tuja előtt. Palikán még az érettségizős öltönye, anyámon egy világoskék virágos ruha, a haja be van göndörítve, ki van rúszozva, én pedig egy fodros babazöld ruhában állok előtte. A szemembe süt a nap, hunyorgok, a fájdalomtól pedig a mosolyom túl széles.

*

Biztos vagyok benne, hogy miattam van minden teremben a címer mellett egy óra. Vagy legalábbis az olyanok miatt, mint én is. Mi, az igazi gyáva senkiháziak figyeljük az órán a másodpercmutatót is, az utolsó pár másodpercben már elkezdünk pakolni akkor is, ha a tanár ideges, mindent beborítunk a táskánkba, aztán szaladunk az ajtó felé. Én ugye megyek rögtön a lányvécébe, anélkül, hogy Emese vagy valamelyik szájfényes csatlósa utolérne. A fiúkkal az udvaron mindig ugyanabban a sarokban találkozunk, a kosárpálya mellett a nagy tölgyfa alatt, mert ha valaki mégis meg akar minket közelíteni, akkor át kellene verekednie magát a sportolókon. Meg persze ez szemben van a tanárok cigiző helyével. Nem mintha a tanárok egy kicsit is segítenének bármikor, nem mintha bármikor is segítséget kértem volna tőlük bármikor is, de azért még a legbátrabb, legnemtörődömebb kölyök is kicsit visszafogja magát, amikor vele szemben áll a fél tanári kar. Legalább egy kicsit.

Az udvaron lehet néha önfeledt is az ember. Néha teljesen olyan érzésem van, hogy éppen nem figyel senki. Hogy éppen mindenki annyira el van foglalva saját magával, hogy rám már nem is jut ideje. Később visszatér a szorongás, bekúszik egy-egy gondolat, de végtére is, ez a pár pillanat a napban egészen üdítő tud lenni. Általában Zoli zökkent ki ilyenkor a gondtalanságból. Aggasztóan sokat tud figyelni. Mármint engem.

Néha csak ülök a padon, behunyom a szemem, élvezem, hogy süt a nap, mint a remény nélküli haldoklók, aztán arra nyitom ki a szemem, hogy Zoli velem szemben ül a betonon törökülésben és figyel. *Fürkészs.* A regényekben ezt a szót szokták írni, hogy fürkészik a másikat az emberek. Hát Zoli engem szokott fürkészní. Nem tudom, mit figyel, mit vehet észre, bár valószínűleg tud minden apró bőrhibámról is. Szerintem szerelmes belém. Egy ideje

Jelige: Angyalföld

legalábbis így gondolom. Nem tudom, hogy mit kezdenék ezzel a dologgal, hogy mire lenne jó nekem, hogy ő szerelmes belém, mindenesetre én nem érzek iránta semmit. Bauer dettó. Csak Bauer annyira fogyatékos, hogy meg is mondta már a barátságunk elején, hogy el akar venni feleségül, és persze akar tőlem vagy negyven gyereket. Mondtam neki, hogy a házasság még oké, látom ám, hogy anyám és a Palika is úgy elvannak, ahogy én is ellennék bármilyen szakadék hülyegyerekkel, de azért a gyerekcsinálás tök más tészta. Hozzányúlni azért biztos nem fogok a kis hájas testéhez. Meg hát ugye nem is bírnám ki röhögögörcs nélkül.

Eddig amúgy nem nagyon tetszett egy fiú sem, szóval nem feltétlenül a Bauerrel van a probléma. Az egész Fehér suli férfi felhozatala egészen szánalmas, és sajnos összesen két csoportra oszthatóak: vannak a nyomorékok, akik szóba állnak velem és a vannak azok, akik úgy járnak, mint az orángutánok. Erre nagyjából elsőben jöttem rá, hogy itt azért egészen más dolgok kellenek az életben maradáshoz, és a fajfenntartásra meg már gondolni sem igazán akar az ember akármennyi hormon is dül a szervezetében.

Az idősebb Szalai testvért azért bevállalnám. Próbáltam megmagyarázni magamnak, hogy miért vonzódok hozzá az első pillanattól kezdve, amikor bemutatkozott, hogy *Szalai Botond vagyok, te jársz egy osztályba az öcsémmel*, erre még tisztán emlékszem, aztán kábé egy hétre leállt az agyam és csak néztem ki a fejemből. Bauer és Zolika annyira egyszerű gyerekek, de még Álmos is, őket lehet terelgetni, irányítani, de a Szalai nem ilyen. Rajta nem fog semmi, ő azt csinálja, amit akar, nem hat rá semmilyen nő vagy hatalom, nemhogy még én, kis csitri. És végtére is pont ezért volt különösen fontos, hogy ma beszéljünk a srácokkal.

– Zolika, mondd, de kurva gyorsan, hogy a mi faszt csinált a tesód azzal a kutyával!? – Bauer a tőle megszokott finomsággal töri meg a jeget.

– Halkabban már, baszki!

– Senki sem figyel ránk, mondd már tényleg, hogy mi volt! – Álmos leült Zoli mellé a földre, olyan kicsinek tunk egymás mellett, hogy már csak kréta kellett volna a kezükbe, hogy rajzolhassanak az aszfaltra.

Zoli fosik rendesen, óvatosan többször körbenéz, miközben halkan suttogja az egész sztorit. Néha úgy érzem, legalább annyira tart a bátyjától, amennyire én az anyámtól, de még sohasem mertem felhozni neki a témát. Úgy mesélt, mintha szellemet idézne. Előredőlt, nem is nekünk mondta, hanem valahova a földre nézett, talán középre, amikor gesztikulált, akkor sem nekünk csinálta, hanem annak a képzeletbeli pontnak középen, az sem zökkentette ki a magyarázásból, amikor a feje mellett suhant el egy labda.

A kutya egy hete dögölhetett meg, mire kiderült minden. Zoli szerint az apjuknak, Józsiának egy ideje már feltűnt, hogy valaki bejár a garázsukba, de nem igazán tudta mire

Jelige: Angyalföld

vélni a dolgot, mert csak annyi tűnt fel neki, hogy máshol vannak a szerszámai meg a többi szarság, mint ahova lerakta őket. Néha pár dolog koszos volt, de nagyjából ennyi, bajt nem látott, a kocsi is mindig a helyén volt, szóval nem tulajdonított az egésznek nagyobb jelentőséget. Alapból úgy volt vele, hogy itt azért a belvárosban bárki be tud jutni a belső kertbe és ezek a rozoga vasajtók senkit sem állítanak meg, ha el akarnának bármit is lopni, akkor már bőven megtették volna, szóval biztosan valamelyik szomszéd használja a cuccait. Ez azért már hónapok óta ment, és végül most észrevette, hogy valaki a pincében is felmosott, ami azért ritkán jellemző a takarítókra, mind tudjuk, hogy minden tisztességes takarító a kerületben csak a közös képviselő lakásáig mos fel, azon túl nyilvánvalóan nem terjed a hatalmuk. Szóval ez a felmosás gyanús volt, de még azt is meg tudta magyarázni valamelyik szomszéddal, biztosan a Cser ügyetlenkedett valamit a másodikról, az olyan nyomorult, hogy mindig mindent kiönt és körbemocskol a lépcsőházban. Végül a dögszag árulta el a dolgot. A dolgot, így mondta Zoli is. Botond ugyanis azt hitte, hogy attól mert nincs bedugva a régi fagyasztó a pincében, azért még szigetel valamennyire, és nem fogja senki sem érezni a szagot, de hát rohadtul nem így volt. Zoli apja meg rögtön behányt, amikor követte azt a rothadt dögszagot a pincében, pláne amikor meglátta a nyiveket és mindent, amikor felismerte, hogy az a szőrös valami egy láb, aztán meg rájött, hogy egy kutyafej is ott van. Zoli szerint nem üvöltött Botonddal, de leültette az asztalhoz, öntött magának egy pálinkát, meg aztán még egyet, és elkezdte kikérdezni a fiát, hogy mégis hogyan csinálta.

Botond eléggé jóban volt a Kukovicsékkal, főleg a kissráccal, úgyhogy ő sétáltatta néha meg ilyenek. Már mint a kutyát, nem a kis idiótát. Az utolsó alkalommal, amikor Botond náluk volt, akkor meg lenyúlta a Kukovicsék pótkulcsát, hogy bejusson a lakásba bármikor. Először csak feljárt tévézni meg ilyen hülyeségek, amíg azok nem voltak otthon, bár szerintem Botond van annyira faszagyerek, hogy Kukovicsné bugyijait nézte át délutánonként. Utána már csak az alkalomra várt, amikor már elég jó idő van és Kukovicsék megengedik a Burmának, hogy kint aludjon az udvaron. Igen, basszus, Burma volt a neve. Kibaszott hippik. Valahogy sejtettem, hogy elkábította a kutyát, csak hát az embereknek való gyógyszerek nem úgy hatnak az állatokra, mint ránk, de ezt mondjuk szerintem egy utolsó barom is tudja, de Botond bevallotta, hogy ahogy megette Burma a rengeteg gyógyszert a májkrémmel, először nyüszített, aztán futkározott tovább az udvaron. Fájhatott neki valamije vagy csak nem értette, hogy mi történik vele, de egyre kevésbé tudott járni, aztán összepottyant az udvar közepén. Végül már csak szuszogott. Józsi bá itt újra töltött magának, mert egyáltalán nem számított arra, hogy bolond lenne a fia, de még csak itt jött a java.

Jelige: Angyalföld

Botond szerint a kutya már nem élt, amikor feldarabolta, de hát ki tudja azt. A pincében csinálta, minden kurva véres volt, mert nem tudta rendesen szétvagdosni. Józsi bá a könnyeivel küszködve kérdezte, hogy mégis mire gondoltál, te szerencsétlen, az egy rohadt nagy dög! Botond meg igazából csak széttárta a karját és annyit mondott, hogy a nagy marhákból is valahogy steaket csinálnak. Józsi bá csak a homlokát dörzsölte és fészkelődött kínjában, Botond pedig folytatta, hogy végigpróbálgatta a szerszámokat, és bazira nehéz volt szétbontani kisebb darabokra. És hogy mi a röhej az egészben? Hogy Józsi bá is megkérdezte, hogy mégis mi a jó francot képzelt, hogy mit fog csinálni a darabokkal? Mire Botond igazából széttárta a karjait, aztán mondta, hogy azt hitte, hogy több ideje lesz, amíg kiderül, és akkor majd kitalálja valahogy, hogy szabadul meg, de most már azért látja, hogy még akkor kellett volna kidobálgatni részleteiben a tetemet, amikor még frissebb volt. A szag miatt ugye. Zoli szerint Józsi bá kicsit sírt is, nem ordított, csak borzasztóan el volt keseredve. Zoli nem látta ugyan az arcát, mert csak résnyire mérte a tolóajtót elmozdítani, de megesküdt rá, hogy amúgy soha még csak nem is hallotta sírni sem az apját, nemhogy látni. Botond viszont nem érezte az egész helyzet súlyosságát és nem érezte úgy, hogy ő most lebukott volna vagy bármi, úgyhogy ecsetelte tovább, hogy milyen nehéz is átfűrészelni egy németjuhász lábát. Nem is volt elégedett vele, nem lett szép munka, tisztára szétforgácsolódott az izom meg a minden, amiről én mondjuk tudni sem akarok. Ezzel szemben viszont a fülekkel egészen meg volt elégedve.

Igen, az mondjuk vállalható munka lett.

Józsi bácsi csak hebegett, hogy ez így nagyon nem jó és beszélni kell egy szakemberrel, mert most még csak egy kutya, de mi lesz később, és hogy Zoliék anyja erről nem tudhat, mert azonnal összeomlik. Még töltött magának, ki tudja mennyit, elküldte Botondot a szobájába, hogy gyakoroljon, mert másnap délelőtt meghallgatása lesz, és még nem hallotta azon a héten a nagybögön játszani. Botond nem szólt semmit, Zoli szerint teljesen nyugodt volt, kb mintha azt dumálták volna meg, hogy befizetik-e a következő héten a menzát vagy inkább nem.

– És akkor most mi? Ebből az egészből nem lesz semmi? – Álmos tudott egyedül megszólalni.
– Tudja franc. Anyu tényleg nem tudhatja meg. Apu később bekopogott hozzám, mondta, hogy tudja, hogy úgyis hallgatóztam, és megkérdezte, hogy volt-e bármi közöm hozzá.
– Amúgy tényleg, volt? – Bauer szeme hatalmasra nyílt. – vagy tudtál róla?
– Semmit sem tudtam, én is teljesen kivagyok rajta. Apuval pár mondatban beszéltem erről, hogy most nem értem, hogy mi lesz Botonddal. Mondta, hogy még ő sem, de segítség kell neki. Aztán megölelt, szerintem a pálinkák miatt, és mondta, hogy legyenek jó gyerek. – Nem akartam mondani Zolinak, hogy nyilván, legyen jó gyerek, már csak ő maradt meg normálisnak abban a családban.

Jelige: Angyalföld

- Fú, baszki. De figyu, most mi mit csináljunk? Szóljunk neki? – Bauer ezzel a mondattal érezte helyénvalónak, hogy elővegye a kurva szotyiját.
- Semmiképpen. Ne mondjátok neki, hogy tudtok róla.
- És szerinted kell félnünk tőle? Vagy mit jelent ez az egész? Normális vagy mi lesz veled?
- Fogalmam sincs. Csak ne szóljatok neki. Nem tudom, lehet, hogy rossz ötlet volt, hogy elmondtam, de valakinek el kellett mondanom. – Kicsit mintha könnyes lett volna a szeme, de tartotta magát. Túlságosan kedves fiú ez a Zoli.

Már csak pislogtunk egymásra, kicsit megölelgettük, mondogattuk, hogy ne aggódjon. Próbáltunk úgy csinálni, mintha mi sem történt volna. Már a második figyelmeztető csengő szólalt meg, amikor elindultunk vissza az utolsó órára.

– Holnapután leszek a kamufizikán, akkor beszélünk hosszabban? – Bauer is a hazugságok királya. Két éve jár fizikára, vagy legalábbis a kontrollmániás anyja így tudja. Valójában ilyenkor velünk lóg vagy a Dunaparton vagy a Margitszigeten. Azt mondja, hogy ezek miatt a fizika órák miatt érdemes élnie. Az anyjának meg nem tűnik fel, hogy mégis milyen szar a Bauer fizikából.

- A két sulit között?
- Persze, a szokott helyen. Addig pedig bírjuk ezt a rohadt helyet.

Bauer és Zoli elől mentek, én még nyújtóztam egyet, vettem egy mély levegőt, mert nekem még csak ezután kezdődik az igazi szekálás, ha óra után hazamentem. Álmos bevárt, és odasúgta, hogy *azért ez az egész kutya téma elég izgalmas.*

*

A hazaút borzasztó egyedül. Hosszúnak tűnik, sokkal hidegebbek, nyomasztóbbnak. Nem tudom, hogy mostantól más lesz-e, ha találkozom Botonddal, de az, hogy hogyan fogok ránézni egy kutyára, az biztosan. Kicsit kiráz a hideg, ha eszembe jut, hogy reggel azt mondta, hogy a kutyák foglalkoztatják. Kiráz a hideg vagy megborzongok? Jó borzongás ez vagy rossz? Biztosan? És miért mondta azt, hogy foglalkoztatják a kutyák? Szóval folytatni akarja, amit elkezdett vagy a büntudata dolgozik azért?

A Hegedűsön megyek, ahol lejjebb ültetik azt a csomó fenyőt vagy tuját, közben pedig megnézem, ahogy a hatodikosok megverik azt az Aurél nevű fiút. Nem tudom, hogy miért teszik, de amikor ránézek, nem tudom sajnálni. Úgy tartja a fejét, hogy lerí az arcáról a felsőbbrendűség. Nem mondom, hogy megérdemli, de megértem, hogy megütik néha. Kegyetlen lennék? Kegyetlen vagyok én is?

Jelige: Angyalföld

Otthon anyám a konyhában vár. Ez csak jól hangzik, valójában a konyhában van, amikor megérkezem és tudomásul veszi, hogy hazaértem. A konyhapultnál csinál valamit, talán pucol valamit, nem akarok közelebb menni.

– Megjöttél? Milyen napod volt?

– Csak a szokásos. – Levágódtam a konyhaasztalhoz, az ilyen mondatnál mindig tudod, hogy lesz folytatás.

– Mindig ezt mondd. De majd a szülőin megtudom úgylis! – Nevet, könnyedén, de ijesztően. Azért nevetek veled. – De most ez mindegy, másról kell beszélünk. Majdnem elfelejtettem, de a nagyinak a héten van a születésnapja. Palinak csak a szerda nem délutános műszak, úgyhogy szerda délután megünnepeljük. Szóval aznapra ne csinálj programot, és gyere haza időben. Tudom, hogy aznap lenne néptánc, de most kihagyod, mert máskor nem tudjuk megtartani. Rendben?

Közben megpucoltam egy mandarint, úgy hallgattam. Tudtam, hogy nem érdekli a válaszom, meg nem is lehet más a válaszom, mint amit elvár. Ő is így szokta meg gyerekként, hogy ez a módi. Tavaly még mondjuk vitatkoztam vele ilyen szarságok miatt, de azóta rájöttem, hogy egyszerűbb tényleg mindent ahhoz igazítani, hogy ő mit akar. Könnyebb, egyszerűbb, csöndesebb. Meg persze kevésbé fáj. Amikor végül megfordul és felhúzza az egyik szemöldökét, akkor kinyögöm, hogy persze, igen, a szerda szuper. Elmondja, hogy ma rendelt tortát, amiért majd a Pali elmegy, de én nézlek majd a papírboltban gyertyákat, ad rá pénzt, de holnap intézzem el.

Szóval így lesz.

Még valamit magyaráz a szerdával kapcsolatban. Nagyinak két barátnője van a mi utcánkban, meg a Gitta néninek kell szólnia, aki a Pozsonyin lakik, hátha éppen ráér, és akkor nagyfi biztosan nagyon boldog lesz. Furcsa ez, hogy azon gondolkozik, hogy a nagyfi mitől lenne boldog. Speciel inkább attól lenne boldog, ha kevésbé lenne leszedálva, és tudná, hogy milyen nap van. Amikor már nem tűnik úgy, hogy félbe akarom szakítani, nehogy megsértődjön, megmondom, hogy csak eszem egy szendvicset később, mert amúgy tanulnom kell, úgy érzem, le vagyok maradva valamiből, mondjuk történelemből. Az mindig jót tesz a kapcsolatunknak, ha elmondom, hogy valamiben rossz vagyok. Olyankor ugye nem ő szid le valamiért, egyet tud velem érteni, ha esetleg jobb napja van, akkor meg néha egyetértően tud viselkedni.

Az íróasztalomnál mindig belassul az idő. Pusztítóan lassúvá válik minden. Már besötétedik, amikor rájövök, hogy tényleg kell az a szendvics, és már bőven sétáltatják az

Jelige: Angyalföld

irritáló uszkárokat a szemközti házból, amikor feltűnik a szendvics mellől, hogy valaki áll az ablak alatt.

*

– Zoli elmondta, nem? – Meg sem várja, hogy rendesen kinyissam az ablakot. Próbálunk suttogni, de mégis csak úgy beszélgetünk, hogy ő az utcán van, én pedig az ablakból.

Magasföldszint, de hát akkor is. – Nem kell falaznod neki, nem haragszom meg semmi, csak tudni akarom.

Nem válaszolok normálisan, csak bólogatok. Jelzem neki, hogy csöndesen, a szomszéd szobában anyámék éppen tévéznek, és ha én hallom Palika röhögését, akkor ők is hallják, ha én beszélek. Inkább csak eltátogom és bólogatok, hogy igen, tudok mindent, de nem para. Lehajtja a fejét, nézi a cipőjét és toporog. Amikor újra rám néz, akkor azt kérdezi, hogy biztosan?

Legyintek és mosolygok.

– Szerintem izgalmas! – és nagyon szerencsétlenül, elnagyoltam kacsintok neki, magam sem tudom, hogy miért. Vigyorgunk egymásra.

– Enikő!? – anyám hangja úgy ránt vissza a valóságba, abba a valóságba, ahol rab vagyok otthon, ahol mindenhol a talpam alatt tojánhéjak vannak, és alig élhetek, abba a valóságba, ahol valószínűleg nem normális megkínozni egy állatot, biztosan nem normális feldarabolni egy kutyát.

– Igen, anya? – mondom, és hessegetek a kezemmel Botondnak, hogy tűnjön el, miközben gyorsan, de mégis óvatosan próbálom becsukni az ablakot.

– Kihez beszélsz? – kiált még a nappaliból, szerintem az utcán még hallja Botond is.

– Senkihez, csak hangosan mondtam fel magamnak az anyagot.

Válasz nem jön, de van egy olyan gyanúm, hogy kurvára nem hitte el egy szavamat sem. Még kimegyek jó éjszakát kívánni, Palika szemüvegben nézi a tévét, a szemüveg lencséjén tükröződik a képernyő. Pont olyan üres így a tekintete, amilyenek én látom minden egyes nap. Másnak vajon miért nem tűnik fel, mennyire unalmas és semmilyen figura. Anyám lemosta a sminkjét, tréningnadrágban ül a kanapén, a lábait felhúzta. Mindketten bent cigiznek a szobában, a hamutartó annyira tele van, hogy lassan kiesik belőle az első hamu darab is. Ha anyám nem nézne rám úgy, ahogy, talán normálisnak is tűnhetne a jelenet. De ehelyett mégis ijesztő az egész, az, hogy nem szólal meg, ahogy mondani szokták, a vihar előtti csend. Így képzelem a sorozatgyilkosokat a lövés előtt, a vadállatokat, amikor abbahagyják a morgást, hogy még egy utolsó nagy levegőt vehessenek a harapás előtt, mint az a pillanat, amikor már húzod a doboz oldalán, de még éppen nem gyullad meg a gyufa feje. De egyelőre csönd van,

Jelige: Angyalföld

egyelőre minden még csak levegőt vesz, anyám is, ennek kell örülnöm. Gyanús minden pillanat, de örülnöm kell neki. Botond valamiért mégis csak fontosnak érezte, hogy ezért a pár mondatért idejőjön az ablakomhoz, átjőjön Angyalföldről Újlipótba. Fontos volt neki, hogy lásson, hogy tudja, hogy mit gondolok. És akkor is, ha fojtott hangon beszélünk, vagy éppen semmilyenen, a tény, hogy eljött idáig, hogy hozzám jött, az a fontos. A vihar előtti csendnek is tudnom kell örülni, nem?

*

Másnap reggel egy kurva nagy pofonra ébredek. Nem a fülemet éri, hanem az arcomat, kicsit a jobb szememet. Nem feltétlenül fáj, inkább csíp, ég a bőröm az ütés helyén. Nem igazán a fájdalomtól, inkább a hirtelenségtől, a meglepettségtől megijedek, és oldalra esek, kicsit még be is verem magam a falba. Anyám már ordít valamit, miközben elkapja a hajam, csak mondja és mondja, de annyira feszül a fejbőröm, hogy nem tudok arra figyelni, hogy mit mond, pedig valamit kérdez, egymás után többször is.

Furcsa elképzelni, hogy percekig állhatott az ágyamnál és tervezhette az ütést. Hosszasan készülhetett fel rá, kiélvezte, hogy mélyen alszom és nem tudok védekezni. Lehet, hogy már előző este eltervezte. A szemem csak nehezen nyílik ki, a fájdalomtól összerándulnak az arcizmaim, két kézzel fogom a kezét, ami a hajamba markol, rúgkapálok, de sehogy sem tudok szabadulni. Ahogy beszél, közel az arcomhoz, érzem a parfümjének az illatát és a kávék leheletét, ami olyan, mint a felnőtttség, a felnőttek, a szülők hatalma, én nem használhatok parfümöt és nem ihatok kávé, és főleg nem téphetem valaki másnak a haját, nem rángathatom ki az álmából.

– Nem szégyelled magad? Éjjel fiúkkal enyelegsz? Úgy, hogy mindenki lát?

Nem üt meg többször, már régen rájött, hogy nem jó, ha marad nyoma a verésnek. A hajamat tépi, szó szerint kirángat az ágyból és a földön húz. Sok értelme nincsen válaszolni a kérdéseire, úgyis eldöntötte, hogy a szomszédok és minden ismerősünk előtt kellettem magam férfiagnak. Nem tudja, ki volt az, szóval automatikusan a család ribanca lettem, nem is várt mást tőlem. De amíg az ő házában vagyok, nem lesz több ilyen. Ez volt az utolsó húzásom, és ha még egyszer csak a gyanúja is felmerül, hogy kellettem magam bárkinek, hát ne akarjam megtudni, milyen következménye lesz. Ne szipogjak annyit, nem is bánt, csak azt akarja, hogy figyeljek rá és megértsem, hogy ő nem azért nevelt, hogy egy utolsó retkes kis ribanc legyek. Mostantól, ha hazajövök, ha itthon vagyok, akkor nyitott ajtónál tanulhatok csak, mert ki tudja, mióta csinálom ezt, hogy fiúk ácsorognak az ablakomnál. Mi a szarért nem tudok uralkodni magamon és megfékezni a hormonjaimat. Ő aztán nem volt ilyen, persze őt rendesen nevelték,

Jelige: Angyalföld

nem olyan liberálisan, ahogy ő engem. Megérdemelném, hogy rendesen elverjen, és ne menjek iskolába, de most ennyire jó hozzám, hogy elmehetek iskolába. Mert ennyire jó hozzám, hogy mindennek ellenére még megbízik bennem annyira, hogy ha ma bemegyek iskolába, akkor nem úgy fogok viselkedni, ahogy tegnap, hogy nem vagyok az iskola kis kurvája.

Nem tudom, hánykor ébresztett ezzel a jelenettel és annyira fájt, ahogy tépte a hajam, hogy nem tudom, mennyi idő telt el. Amikor végre elengedett és enyhült egy kicsit a fájdalom, akkor rám szólt, hogy szedjem össze magam, de gyorsan, mert már nincs időm reggelizni, ha nem akarok elkésni az iskolából. És nyilván nem akarok. Persze.

A zuhany sem segített, hogy összekaparjam magam, és csak felkaptam az első kapucnis pulóvert. Hátha később el akarnék majd bújni. Az odaút eseménytelen, Botond sincs sehol. Ilyenkor bezzeg nem találkozunk véletlenül az utcán vagy az iskola előtt.

*

A fiúkkal nem beszélünk sokat napközben. Az ebédszünetben az udvaron megkérdezik, hogy minden rendben van-e és én megint azt hazudom, hogy igen. Nem tudom, hogy mennyit tudnak rólam és anyámról. Nem tudom, hogy mennyire látnak bele a hétköznapijaimba, hogy egy átlag fiú mennyire érzékeli egyáltalán azt, ha egy lány hazudik neki. És itt most nem csak a romantikus dolgokra gondolok, hanem az én helyzetemre is. Vajon látják rajtam, hogy baj van? Vagy hogy mikor van nagyobb baj? Tavaly volt egy nagyobb lelkizésünk Bauerrel, akkor mondtam, hogy anyám néha megüt, bánt. Nem tudom, hogy eljutott-e egyáltalán az agyáig, vagy hogy úgy gondolja-e, hogy ez baj. Amikor próbálok magamhoz is őszintének lenni, amikor mérlegelem a saját személyiséget, akkor néha én is elbizonytalanodom, hogy baj-e. Sokszor érzem úgy, hogy megérdemlem, amit kapok. Néha tényleg mintha nemtörődöm lennék, mintha nem foglalkoznék másokkal, azzal, hogy mások mit gondolnak, szegény nagyival van, hogy nem is beszélek, pedig együtt élünk, basszus. És még a fiúktól sem nagyon kérdezem meg, hogy mi van. Szóval néha tényleg lehet, hogy megérdemlem ezt az egészet, hogy nem anyámmal van a baj, hanem tényleg velem. Ami így elméletben oké, de hogy, hogyan jövök rá? Lehet erről beszélni? Megkérdezhetném mástól ezt egyáltalán? Van olyan, hogy odamész egy ismerőshöz vagy idegenhez és felteszed ezt a kérdést, hogy szia, ne haragudj, te mit gondolsz, velem minden rendben van? Emese mit válaszolna? Vagy Bauer? Botond? És számítana bármelyik? Számítana vajon, ha elmesélném nekik, hogy mi történik nálunk otthon délutánonként vagy mint most, mi történik még azelőtt, hogy egyáltalán kinyitnám a szemem?

Jelige: Angyalföld

Álmos néha annyira tud figyelni, hogy félek attól, hogy mindent tud rólam. Néha igyekszem én is figyelni őt, hogy vajon másokat is ennyire vizsgál-e. Figyelem, hogy mit és kit figyel. Ennek sincs semmi értelme, de mindegy. Sokra nem jutottam, egyelőre úgy látom, hogy csak engem figyel. Nem mond semmit. A fiúk közül vele beszélek a legkevesebbet. Éppen ezért kicsit tartok tőle, mert olyan, mint egy nagyító. Én kisebbnek látom, lehet, hogy azt hiszem, hogy nem tud semmit, ő viszont a túloldalon simán látja a legapróbb részleteimet is. Most is úgy ül velem szemben, hogy összeszorítja a száját, néha kicsit hunyorog. Miközben itt ülünk, próbálok nem a fejemhez nyúlni, de még mindig iszonyatosan fáj a fejbőröm. Próbáltam valahogy megnézni a tükörben, hogy vajon hiányzik-e nagyobb foltban hajam, de szerencsére nem láttam. A jobb szemem kicsit mintha égne még mindig, de arról nem tudom eldönteni, hogy tényleg valamilyen fájdalom, vagy csak bemagyarázom magamnak.

– Figyeltek ti egyáltalán, basszus? – Bauer hangjára ébredni a melázásomból legalább olyan élmény, mint anyám pofonjára.

– Persze, hogy figyelünk, csak nekünk nem jár mindig a pofánk, amikor nincs mit mondanunk.

– Tucsé, bazmég!

– Az touché, te tahó! – mondja Zoli Bauernek. Imádom, amikor kijavítgatják egymást. Bár szerintem Bauer néha direkt játssza a hülyegyereket.

– Miben maradunk a kutyás ügyel kapcsolatban? – Bauer rá sem néz Zolira, aki úgy tűnik, szégyelli magát, próbál megsemmisülni. Nem tudom, mi történhetett náluk, ha egyszer Botond képes volt este elindulni hozzám. Zoli nem néz rám, amiből arra gondolok, hogy tudja, hogy Botond nálam volt. *Árulás történt* – ezt egy dokumentumfilm narrátorának hangján hallom. Zoli elárulta a bátyját, amikor elmondott nekünk mindent, és én elárultam Zolit, amikor erre rákérdezett Botond. *Árulás történt*, de melyik a súlyosabb? És megint jön a kérdés, hogy számít-e vajon egyáltalán?

– Kell maradnunk bármiben?

– Nem tudom, ez nem egy sima baleset. Majdnem gyilkosság!

– Igazából nem csak majdnem.

– Akkor?

– Mi akkor? – Álmos próbálja átvenni a szót, mert én meg sem merek szólalni, Zoli pedig éppen próbál megsemmisülni. – Nem akarok seggfejnek tűnni, de szerintem, hát izé, nem tudom, mi a jó szó az egészre. Nem mondanám, hogy klassz, meg tudom, hogy el kell ítélni az ilyesmit, szörnyülködünk rajta meg ilyenek, de valójában engem kurvára érdekelt volna.

Nézzetek beteg állatnak, de mekkora már, hogy nem csak a pofája nagy, hanem meg is tette! –

Jelige: Angyalföld

Zoli elenged egy halk basszust, ami igazából mindannyiunktól kijött volna, de amit Álmos mondott az igaz. Én is ezt mondtam Botondnak, hogy izgalmas volt.

Mélyen legbelül mindannyiunkat megmozgatott ez az egész. Ha félretesszük azt, amit ilyenkor általában elvárnak az emberek, az undort, magát azt az elvárás, hogy el kell ítélnünk az illetet, mert rossz dolog, nem szabad csinálni, akkor baromira kíváncsivá tud az tenni, hogy egy élőlénynek mi vesszük el az életét. Mintha legyőznénk. Nyilván Botondnál kurvára máshogy volt ez, megmérgezni egy kutyát és utána feldarabolni más, szerencsétlen kutya mit sem tehetett, nem tudta magát megvédeni. De ha mondjuk eszembe jut, hogy szétbonthatnám Emesét vagy az anyámat, na, az már valami. Jó, nevetgélek rajta egyet, de ha úgy igazán belegondolok, akkor azért az durva. Durva és felvillanyozó. Van ilyen szó? Az izgalom és izgatottság nem a legjobb kifejezés, de megölni valakit, aki bántott, a lehetőség, hogy bosszút álljak és fájdalmat okozzak, azért az már tényleg valami.

A fiúk csöndben vannak és én sem érzem úgy, hogy ezeket mind meg kellene osztanom velük, viszont nem oké, hogy csak ülünk és nézünk egymásra, amíg Zoli itt szenved.

– Szerintem úgy kellene csinálnunk, mintha mi sem történt volna. Találkozunk vele valamikor, és várjuk meg, hogy ő hozza fel a témát, mert én mondjuk azt sem tudom, hogy mit kellene neki mondani. Gratulálni nyilván nem fogok, de érdekel, hogy mégis miért. – És hogy hogyan, teszem hozzá, de nekik nem mondom. Bólogatnak, Zoli pedig végre felnéz, még ha nem is egyenesen rám. Úgy látszik, kicsit megnyugszik, hogy ebben egyetértünk. – Ez egy kellemes köztes megoldás lesz. Nem most látjuk őt utoljára, nem akarom, hogy kínosan érezze magát emiatt.

– Mert mi van, ha téged is szétkap a pincében?

– Te normális vagy, Bauer? A faszomat már! – Álmos végre másra is úgy néz, mint amikor engem vizslat. Ebben a pillanatban jövök rá, hogy azért nem nézi a Bauert, mert köegyszerű szerencsétlen.

– Najó, srácok, álljunk le. Azt beszéljük meg, hogy mikor találkozunk. Én ma néptáncra sem megyek egy családi program miatt, szóval nekem marad a csütörtök. Bauer, neked mikor van a héten a kamu fizikád?

– Pont aznap, úgyhogy az tök jó lenne! Ma apu jön értem, hogy legyen valami apás programom is, szerdán meg héberre megyek megint a halál faszán túlra.

– Szinte irigyellek, baszki... Álmos, neked a csütörtök?

– Jó, mint mindig. – Meg szoktunk róla feledkezni, hogy mennyire egyedül van.

Jelige: Angyalföld

– Zoli? – Zoli bólogat. Hálásnak tűnik, ami annak is szólhat, hogy ezt levezé nyeltem vagy annak, hogy nem kellett megszólalnia. – Akkor legyen úgy, hogy jössz, szólsz a bátyádnak is, aztán ha jön, jön, ha nem, nem. Nem kell erőltetni.

Mind bólogatnak. Még becsöngetés előtt egyeztetünk, hogy csütörtökön nem a parkba, hanem a grundra kellene menni a Kék és a Fehér suliközé, ott most úgyszólván nagyon senki, délután meg még világos van annyira, hogy ellegyünk ott. Bauer szól, hogy hoz kaját, Álmos pedig oltja kicsit, hogy legutóbb is pont ezt mondta, és volt pofája egy kis zacskó sajtos cheetoszal megjelenni. Megnyugszunk kicsit mindannyian, hogy bár vannak furcsa dolgok, azért mégis minden rendben van. Röhögünk, néha visítva, miközben megbeszéljük a másnapot. Nekem közben eszembe jut, hogy legutóbb, amikor a grund felé jártam, talán tegnap hazafelé, akkor feltűnt, hogy mintha nem lenne ott a dobberman.